

have her overfor Arbejderpartiet, er at bevare det i vor Midte, at have det med i den Forhandling, som vi føre om Landets offentlige Anliggender. Men jeg siger, at man arbejder i modsat Retning, at man udvikler mere Klassehad, hvis man søger at skubbe dem ud, saaledes som de ærede Medlemmer, jeg sigter til, have søgt at gøre i den senere Tid. Det er for mig den væsentligste Grund til at misbillige den Holdning, som de ærede Herrer af Moderationens Parti have indtaget overfor Socialdemokraterne. Det følger af, hvad jeg her har sagt, at jeg er entig i noget og uenig i andet af, hvad der er fremsat fra denne Side, men jeg tror ikke, jeg skal fortsætte dette længere, efter at have haft Lejlighed til i Hovedsagen at pointere mit Standpunkt. Jeg tror saa hermed at kunne slutte. Jeg skal blot gentage dette, at alle de Slutninger, der drages fra den ene eller anden Side om, at jeg og mine Venner staa nærmere til den ene eller anden Side, paa Basis af det tomme Ord Forhandlingspolitik, afficere mig ikke i nogen som helst Maade. Man kan kalde det Forhandlingspolitik, man kan kalde det Oppositions- og Arbejdspolitik, man kan kalde det for mig, hvad man vil, det kommer ikke an paa Navnet. Det, det kommer an paa her, naar vi skulle til at dele os, er, om vi ville arbejde, og det kommer da an paa, i hvilken Retning vi ville arbejde. Der kan jeg da kun gentage: Jeg har intet, tror jeg, at tage tilbage af, hvad jeg htrede forleden Dag, om vor Deltagelse i Forhandlingen: Hvis Forhandlingspolitikken skal være et maaseret Forligsforløb overfor Ministeriet Estrup, have vi, siger jeg, Grund til med den allerdyreste Bæmsomhed at deltage i denne Forhandling. Hvis derimod, hvad jeg bør tro efter den Forstyring, det ærede Medlem fra Nørresundby (Tutein) fremkom med, at vi skulde tro hinanden — jeg antager, at han nu ogsaa vil tro, hvad jeg siger i Dag — de ville holde samme Grænse, som vi forlange, nemlig at vi ikke indlade os paa nogen som helst Forhandling, der vil styrke dette Ministeriums konstitutionelle Stilling eller bringe os i Forlig med det nuværende Ministerium, hvis de Herrer ville holde sig i Forhandlingen indenfor denne Grænse, kan jeg ikke se, at der er nogen som helst større Forskel mellem disse Grupper her i Salen. Men det samme gælder ogsaa, saa vidt jeg kan skønne — lad mig for at slippe nemt kalde den — den europæiske Gruppe, der saa vidt jeg har forstaaet Udtalelserne i disse Dage, vil forhandle om de foreliggende Sager indenfor samme Begrænsning. Naar man fastholder det og fuldt ud kan og vil stole paa de Herrer Forstyring om, at de ikke ville noget

andet end det, der ligger for her, have vi meget let ved at komme ind, jeg vil ikke sige paa en Forhandlingspolitik, men paa en Arbejdspolitik, hvor man kaster de mange Stikord og Fraaser ud af Forhandlingerne og blot tager det, som ligger for her og søger at bringe noget ud deraf.

J. Scavenius: Jeg har først et Par Ord at sige til det ærede Medlem for Nænsens (Berntsen), som paa forfællig Maade angreb min tidligere Virksomhed som Minister. Jeg vil da sige til ham, at jeg ikke vil gøre mig den Ulejlighed her at tage en Diskussion op med ham om den Virksomhed, som alle kende, og som jo nu har været i en 10 à 11 Aar. Hvad jeg har udført, og hvad jeg har handlet i den Tid, er alle bekendt. Dommen derom faar jeg overlade til Fremtiden, det er aldeles afgjort, at det ikke bliver det ærede Medlem, der kommer til at skrive den. Lige saa lidt vil jeg optage nogen Diskussion med det ærede Medlem om, hvad der skal forstaaes ved Land og Landsfrihed. Hvis Spørgsmaal i den Retning komme for her i Tinget, kunne vi maaste komme til at diskutere derom, men at diskutere fra et almindeligt Standpunkt, om jeg maa sige fra et filosofisk Standpunkt, med det ærede Medlem fra Nænsens derom, kunde ikke falde mig ind. Hvad angaar det ærede Medlems Forundring over, at jeg havde udtalt mig paa den Maade, jeg har i mine Udtalelser til mine Vælgere, om en meget bevægende Grund for mig til at gaa ind i Ministeriet, da det i sin Tid blev mig tilbudt, ja saa maa jeg overlade Bedømmelsen af den til mine ærede Landsmænd. Det kan ikke nytte nu heller at optage en Diskussion derom. Jeg har ment, ved hvad jeg i saa Henseende har handlet, at have handlet til Landets bedste, og jeg er i saa Henseende i Overensstemmelse med en ikke saa ganske ringe Del af det danske Folk. Jeg veed meget vel, at man kan sige, ja men det er just denne Konflikt, som du jo har ønsket, eller som du i ethvert Tilfælde har forudsat og gerne villet benytte i en vis Retning, der har ført Provisorierne med sig, den har ført med sig, at vi ere komne ind i anormale Tilstande, og det er en Ulykke for dette Land. Jeg tror ikke, at det er nogen Ulykke for Landet, at vi ere komne ind i denne Tilstand. Jeg tror, at det, der er gennemført paa forfællige Omraader, efter at vi ere komne ind i den Tilstand, har været til stor Nytte og Gavn for dette Land og dette Folk. Det er derfor mig saa komplet ligegyldigt, om det ærede Medlem i høje Toner fortæller eller lader mig høre, at den Handle-